

Mệnh Lệnh Từ Trái Tim

hay Tâm Sự của Một Trí Thức Việt Nam Trước Hiện Tình Đất Nước

BS Nguyễn Quý Khoáng

Việt Nam, ngày 10 tháng 03 năm 2014)

Trước tình hình đất nước ngày càng xuống dốc về xã hội, văn hoá, kinh tế, chính trị v...v, nhất là tương lai Đất nước rất đen tối trước hoạ xâm lăng của Trung Quốc, là người trí thức Việt Nam, tôi tự thấy lương tâm bị cắn rứt khi cứ im lặng chấp nhận những điều chướng tai gai mắt diễn ra hàng ngày cũng như nghe những lời than vãn của đồng bào mình. Mục sư Martin Luther King có nói: “*Kẻ nào chấp nhận cái ác mà không phản đối chắc chắn là tiếp tay cho cái ác lộng hành*” (He who accepts evil without protesting against it is really cooperating with it) và “*Cuộc đời của chúng ta bắt đầu chấm dứt khi chúng ta lặng thinh trước những vấn đề sống còn*” (Our lives begin to end the day we become silent about things that matter).

Tôi luôn tự hỏi mình: Nếu mọi người dân, nhất là các trí thức, vì sợ hãi cho bản thân và gia đình mình, cứ tiếp tục im lặng trước hiện tình của Đất nước thì tương lai Nước ta sẽ đi về đâu? Chắc chắn sẽ rất đen tối!

Trước lời kêu gọi của Nhà Nước cho phép dân chúng góp ý sửa đổi Hiến pháp 1992 đến tháng 9 năm 2013 tới, nếu một số đông trí thức vẫn lặng thinh thì xem như chúng ta chấp nhận bản dự thảo sửa đổi Hiến pháp do Quốc hội đưa ra nghĩa là vẫn “rượu cũ trong bình mới”, nghĩa là “vũ như cũ”, vậy trách nhiệm với Đất Nước của chúng ta ở đâu?

Giả sử đến một ngày, Đảng CSVN trưng cầu ý dân kêu gọi sát nhập Việt Nam vào Trung Quốc, thì chẳng lẽ chúng ta vẫn cứ im lặng hay sao? Lúc đó, liệu chúng ta còn giữ được mạng sống, vợ con, nhà cửa và của cải không? Gương nước Tây Tạng còn sờ sờ trước mắt. Tôi đã cảm động đến rơi nước mắt khi nghe Việt Khang hát bài “*Việt Nam, Quê Hương Tôi Đâu?*” và một trong những hình ảnh người dân đi biểu tình chống Trung Quốc trong những năm qua khiến tôi xúc động, nhất là hình một cô gái Việt Nam khóc trong tuyệt vọng. Tôi có cảm nghĩ như cô đang hết sức đau lòng khi thấy người dân Việt bày tỏ lòng yêu nước mà lại bị chính quyền do mình “bầu” lên ngăn cản, đập vào mặt, bắt bớ, giam cầm...

Chính vì các lý do trên mà mặc dù rất ghét chính trị, tôi tự thấy không thể tiếp tục lặng thinh được nữa. Tôi mong muốn sự lên tiếng của mình sẽ đóng góp một phần nhỏ cho sự thay đổi của Đất nước, cho tương lai của các con cháu chúng ta. Thay đổi hay không là tùy theo Đảng và Nhà nước có thật lòng lo cho dân, cho Nước không? Còn nếu một ngày xấu trời nào mà Nước Việt chúng ta chịu chung số phận của Nước Tây Tạng thì tôi cũng tự thấy mình đã làm hết sức rồi và sẽ không thẹn với lương tâm trước khi nhắm mắt.

Nếu có ngày đó thật thì quả là sống không bằng chết vì mất Tổ quốc là mất tất cả! Đối với tôi, cuộc đời chỉ có ý nghĩa khi mình sống có ích cho người khác. Chính vì lý do đó, mặc dù có giấy bảo lãnh đi Canada đoàn tụ gia đình năm 1982, tôi đã chấp nhận ở lại quê hương để làm công tác của một Thầy thuốc hầu xoa dịu bớt đau khổ của bệnh nhân cũng như đào tạo thêm các bác sĩ về X Quang, Siêu âm.

Thành thật mà nói, đến giờ phút này, tôi chưa bao giờ hối tiếc về sự chọn lựa đó. Công tác tại Bệnh viện đa khoa Tỉnh Tây Ninh từ 1977 đến 1983 rồi tại Bệnh viện An Bình, Tp Hồ Chí Minh từ 1983 đến 2009 tổng cộng là 32 năm, tôi được mời vào Đảng CSVN 2 lần nhưng tôi đã từ chối vì không thích làm chính trị, không thích theo bất cứ một phe phái nào. Tôi chỉ thích làm chuyên môn và dạy học mà thôi.

Cách đây không lâu, tôi đã ủng hộ Kiến nghị sửa đổi Hiến Pháp 1992 do 71 nhân sĩ trí thức công bố ngày 19 tháng 1 năm 2013 tại Hà Nội với số thứ tự trong danh sách những người ký tên là 7035. Tôi biết khi làm việc này, tôi có thể gặp nhiều rủi ro nhưng không sao vì tôi đã sẵn sàng, đến chết là cùng chứ gì! Xưa kia, tôi đã chọn ở lại quê hương để phục vụ bệnh nhân và các thế hệ thầy thuốc trẻ, giờ đây, tôi nói lên chính kiến của mình để xây dựng và bảo vệ Đất nước vì đối với tôi, cuộc đời mỗi người như một quyền tiểu thuyết đầy đủ hỷ, nộ, ái, ố, quan trọng là quyển sách đó có hay không chứ không phải nó có dày hay không!

Nếu có một ngày tôi bị bắt, công an sẽ hỏi tôi (như đã từng hỏi những Bloggers, những người bất đồng chính kiến, những người biểu tình...) là ai đã xúi dục, cho bao nhiêu tiền...thì tôi đã có sẵn câu trả lời: **Không ai có**

**thể xúi dục được tôi, không ai mua chuộc được tôi mà CHÍNH LƯƠNG TÂM TÔI ĐÃ MÁCH BẢO,
CHÍNH TRÁI TIM TÔI ĐÃ THỨC DỤC TÔI LÀM THỂ!**

Cuối cùng, xin cầu mong đất nước Việt Nam chúng ta được độc lập, tự do, hạnh phúc thật sự.

.....
Tôi biết rất rõ về Bs Nguyễn Quý Khoáng, vì anh là cậu bé hàng xóm chung vách nhà tôi ở khu Nguyễn Tri Phương. Là con trai thứ ba trong gia đình có 6 anh chị em. Các anh chị em đều thành tài, với 4 người là Bác sĩ (8 Bs, kể cả con dâu). Tất cả gia đình cư ngụ tại Canada, chỉ một mình vợ chồng Khoáng không đi vì nghĩ rằng VN thiếu Bs, thiếu người chăm sóc bệnh nhân nghèo. Đến khi nhận thấy có sự phân biệt Nam Bắc (dù Bs Khoáng là người Bắc 54) nên mới tìm cách đưa con đi du học với sự giúp đỡ của anh chị em ở Canada. Hôm trước, tôi rất ngạc nhiên và thích thú khi đọc bức thư của Khoáng, một người tự nhận không thích dính dáng đến chính trị. Nay đã phải bật lên tiếng nói của con tim mình, dù biết rằng nó sẽ gây phiền nhiễu cho gia đình. Nếu là người đã từng “giao tiếp” gần gũi với chế độ CSVN thì ai cũng hiểu không phải là dễ vượt qua được nỗi sợ cơm áo gạo tiền để nêu ý kiến trái chiều với đảng. Cho nên có người nghĩ sai cho sự lên tiếng của người trong nước, khi nghi ngờ rằng họ là những con rối của đảng CSVN làm cò mồi để thi hành một cái gì đó cho CSVN. Bởi vì nghĩ họ như mình. SỢ.

Hoài

Tôi đã thật sự xúc động khi đọc những dòng tâm huyết của BS Nguyễn Quý Khoáng, một đứa con Tây Ninh, vùng Cao Xá, một thầy thuốc Nhân Ái của Bệnh Viện Tây Ninh trước năm 1990. Hiện nay BS Khoáng học đạo và tu tập theo nhóm Dược Sĩ Lê Thị Vui tại Saigon... ..